

Csanády János

"Áldjon Isten mezőkbe!"

(Balassi: Egy katonaének)

Reám kacsint a pénz cinizmusa
(Clemenceau-képpel, nagy harcsabajszosan):
s akik Európát felosztották,
s népeket lázítottak "művük" ellen.

Nem feledhetem Jaltát, ahol "beilleszkedtem"
(bár helyem nem találtam) elárult Magyarország –
s azt sem, hogy a "Keleti Sélre" figyeltem
zúgó fejjel és *front*-érzékenyen –

Mert akkor "Szerte nézett s nem lelé
Honját a hazában" az én tűz-nemzedékem,
gránát-perzselt haj fölé emelé
homlokát, mint hajdan a végvidéken;

s a Balassi-dal zengett mindenünnen –
de ránszakadt a pénz cinizmusa
(mely szüntelen kifoszt s csodát terem,
de inkább csak zsarol): a rút tusa,

mit itt vívunk "e földi téreken";
aranyat izzad testünk pórusa
és *pór-tusán* Nyugaton, Keleten;
de reám csak a pénz cinizmusa

vihog, s a fillér: a foghíjas murva
 az *igazi pornó* a tereken,
 hol a csavargók lötytyedt sört kutyulva
 ölik egymást kutyapecéresen –

s szutykos-szakállas chlochardként fölénk ül
 Ázsia és pukkant "Európa".

Semmim és mindenem

Senkim, semmim ez a kerek világ
 csak Mindenem, nagy, nem látom át,
 nem figyel a dalra, nem vigyáz a szóra,
 mintha nyelvünk nem a tulajdona volna.

Víz alatt egy nádszál köt össze a kinti
 világgal, mely fiát a nádasba inti,
 mintha kinn idegen hatalom csaholna,
 mely szavunk a léggel a torkunkba fojtja.

Szpáhi vagy ulánus? Janicsár? Lófarkas
 tatár lopakszik a kertek alatt? Farkas?
 S a szép gyermekdalok, ázsiai táncok
 virágzanak csak, hol állnak még a sáncok?

Ez mintha Székelyföld kerek szava volna,
 az mintha döcögne Csanádba, Losoncra,
 nyíl ki, hasadj szét már te négy kerek égtáj,
 zendüljön meg újra Balassink strófája!

Semmim meg mindenem ez a kerek világ,
 puszta kút a ménes lovának inni ad,
 csördít, csak pattogtat a Csikós, a Betyár,
 kifütyül a vízből az az egyszál nádszál.